

“मीठे बच्चे- तिमीले रूहानी पण्डा बनेर यात्रा गर्नु र गराउनु छ, याद नै तिम्नो यात्रा हो, याद गर्दै रह्यौ भने खुशीको पारा चढ्छ।”

प्रश्न:- निराकारी दुनियाँमा जाने बित्तिकै कुन संस्कार समाप्त हुन्छ र कुन संस्कार बाँकी रहन्छ?

उत्तर:- त्यहाँ ज्ञानको संस्कार समाप्त हुन्छ र प्रारब्धको संस्कार बाँकी रहन्छ। जुन संस्कारहरूको आधारमा तिमी बच्चाहरू सत्ययुगमा प्रारब्ध भोग्छौ, त्यहाँ फेरि पढाइको वा पुरुषार्थको संस्कार रहँदैन। प्रारब्ध मिल्छ अनि ज्ञान लोप हुन्छ।

गीत:- रात के राही थक मत जाना...

ओम् शान्ति। यहाँ सम्मुख शिव भगवानुवाच छ। गीतामा देखाइएको छ- श्रीकृष्ण भगवानुवाच तर कृष्ण त त्यस नाम-रूपमा सम्मुख हुन सक्दैनन्। यहाँ त सम्मुख भन्नुहुन्छ, निराकार भगवानुवाच। कृष्ण उवाच भन्नाले त्यो त साकार हुन्छ। जति पनि वेद-शास्त्र सुनाउँछन्, उनले भगवानुवाच- यस्तो भन्न सक्दैनन् किनकि ती साधु, सन्त, महात्मा आदि सबै साकारमा बसेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- हे रूहानी यात्री। रूहानी बाबाले अवश्य पनि आत्माहरूलाई नै भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! नथाक्नू। यात्रामा कति थाक्यो भने फेरि फर्केर आउँछन्। त्यो हो शारीरिक यात्रा। भिन्न-भिन्न मन्दिरहरूमा जिस्मानी तीर्थ यात्रा गर्न जान्छन्। कोही शिवको मन्दिरमा जान्छन्, त्यहाँ सबै भक्तिमार्गका शारीरिक चित्रहरू राखिएका हुन्छन्। यहाँ त परम आत्मा परमपिताले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ- हे बच्चाहरू! अब म एक सँग बुद्धिको योग लगाऊ अनि ज्ञान पनि दिनु हुन्छ। तीर्थहरूमा जान्छन् भने त्यहाँ पनि ब्राह्मणहरू बसेका हुन्छन्, कथा-कीर्तन गर्छन्। तिम्नो त नरबाट नारायण बन्ने एउटै सत्यनारायणको कथा छ। तिमीलाई थाहा छ- पहिले परमधाममा (स्वीट होममा) जानेछौं फेरि विष्णुपुरीमा आउनेछौं। यस समयमा तिमी ब्रह्मापुरीमा छौ, यसलाई माइतीघर भनिन्छ। तिमी सँग गहना आदि केही पनि छैन किनकि तिमी माइतीघरमा छौ। तिमीलाई थाहा छ- आफ्नो घरमा विवाह घर वा सत्ययुगमा) हामीलाई अपार सुख मिल्छ। यहाँ कलियुगी घरमा त अपार दुःख छ। तिमीलाई त उस पार सुखधाममा जानु छ। यहाँबाट ट्रान्सफर हुनु छ। बाबाले सबैलाई नयनमा बसाएर लैजानु हुन्छ। देखाउँछन् नि- कृष्णका बुवाले उनलाई टोकरीमा बसाएर पारी लिएर जानुभयो। त्यसैले उहाँ बेहदका बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई त्यो पारी सत्ययुगी घरमा लैजानु हुन्छ। पहिले आफ्नो निराकारी घरमा लैजानु हुन्छ फेरि स्वर्गमा पठाइदिनु हुन्छ। त्यहाँ यी सबै यहाँका कुरा बिर्सिनेछौ। त्यो हो निराकारी घर, त्यहाँ यो ज्ञान भुलिहालिन्छ, ज्ञानको संस्कार निक्लिन्छ, बाँकी प्रारब्धको संस्कार मात्र रहन्छ। फेरि तिमी बच्चाहरूलाई प्रारब्ध नै ध्यानमा रहन्छ। प्रारब्ध अनुसार गएर सुखको जन्म लिनेछौ। सुखधाममा जानु छ। प्रारब्ध मिलेपछि ज्ञान खतम। तिमीलाई थाहा छ- प्रारब्धमा हाम्रो फेरि उही पार्ट चल्छ। तिम्नो संस्कार नै प्रारब्धको हुन्छ। अहिले छ पुरुषार्थको संस्कार। यस्तो होइन- पुरुषार्थ र प्रारब्ध दुवै संस्कार त्यहाँ रहन्छ। होइन, त्यहाँ यो ज्ञान रहँदैन। त्यसैले यो तिम्नो रूहानी यात्रा हो, तिम्नो मुख्य पण्डा बाबा हुनु हुन्छ। त्यसो त तिमी पनि रूहानी पण्डा बन्छौ, सबैलाई साथमा लिएर जान्छौ। उनीहरू हुन् जिस्मानी पण्डा, तिमी हौ रूहानी पण्डा।

२०७५ कार्तिक ३० शुक्रवार १६-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

उनीहरू अमरनाथमा बडो धुमधाम सँग जान्छन्, समूह-समूह भएर खासगरी अमरनाथमा धेरै धुमधाम सँग जान्छन्। बाबाले देखेका छन्, कति साधु-सन्त बाजा-गाजा लिएर जान्छन्। साथमा डाक्टर आदि पनि लिएर जान्छन् किनकि जाडोको समय हुन्छ। कति त बिरामी हुन्छन्। तिम्पो यात्रा त धेरै सजिलो छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यादमा रहनु नै तिम्पो यात्रा हो। याद मुख्य छ। प्यारा बच्चाहरू! याद गर्दै रह्यौ भने खुशीको पारा पनि चढिरहने छ। साथमा अरूलाई पनि यात्रामा लिएर जानु छ। यो यात्रा एकैचोटी मात्र हुन्छ। त्यो जिस्मानी यात्रा त भक्तिमार्ग देखि सुरु हुन्छ। त्यो पनि कुनै सुरुआतमा हुँदैन। यस्तो होइन— तुरुन्तै मन्दिर, चित्र आदि बन्छन्। तिनीहरू त बिस्तारै-बिस्तारै पछि बन्दै जान्छन्। पहिले-पहिले शिवको मन्दिर बन्छ। उनीहरू पनि पहिले घरमा सोमनाथको मन्दिर बनाउँछन् त्यसैले अन्त जाने आवश्यकता रहँदैन। यी मन्दिर आदि पछि बन्छन्, समय लाग्छ। बिस्तारै-बिस्तारै नयाँ शास्त्र, नयाँ चित्र, नयाँ मन्दिर आदि बन्दै रहन्छन्। समय लाग्छ किनकि पढ्नेवाला पनि चाहिन्छ नि। मठ आदि जब बढ्दै जान्छन् तब शास्त्र बनाउने विचार आउँछ। त्यसैले यति धेरै तीर्थस्थान बने, मन्दिर बने, चित्र बने, समय लाग्छ नि। हुन त भक्तिमार्ग द्वापर देखि सुरु हुन्छ भनिन्छ, तर पनि समय त लाग्छ नि। फेरि कलाहरू कम हुँदै जान्छन्। पहिले अव्यभिचारी भक्ति, फेरि व्यभिचारी भक्ति हुन्छ। यी सबै कुरा राम्रो सँग चित्रहरूद्वारा सिद्ध गरेर बताइन्छ। सम्झाउनेवालाको बुद्धिमा यही चलिरहने छ— यस्ता-यस्ता चित्र बनाऔं, यो सम्झाऔं। सबैको बुद्धिमा चल्दैन। नम्बरवार छन् नि। कसैको बुद्धि बिलकुलै चल्दैन, उनीहरू पद पनि फेरि यस्तै पाउन्छन्। थाहा हुन्छ— यी के बन्छन्? जति अगाडि जान्छौ तिमीले बुझ्दै जान्छौ। जब लडाईं आदि लाग्छ फेरि प्राकृतिकलमा देख्नेछौ। फेरि धेरै पछुताउनेछौ। त्यतिबेला पढाइ त हुन सक्दैन। लडाईंको समयमा त्राहि-त्राहि हुन्छ, सुन्न पनि सक्नेछैनौ। के-के हुन्छ, थाहै हुनेछैन। विभाजन हुँदा के भयो, देख्यौ नि। यो विनाशको समय धेरै कडा छ। हो, बाँकी साक्षात्कार आदि धेरै हुन्छ, जसबाट यसले कति पढेको छ भन्ने कुरा थाहा हुन्छ। धेरै पछुताउँछन्, साक्षात्कार हुन्छ— हेर, तिमीले पढाइ छोड्यौ अनि यो हाल भयो। धर्मराजले साक्षात्कार विना सजाय कसरी दिन्छन्? सबै साक्षात्कार गराउन्छन्। फेरि त्यतिबेला केही पनि गर्न सक्नेछैनौ। भन्नेछन्— हाय तकदिर। पुरुषार्थको समय त गयो। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— किन अहिले पुरुषार्थ गर्दैनौ। सेवाबाट नै दिलमा चढ्नेछौ। बाबा भन्नुहुन्छ— यी बच्चाहरूले राम्रो सेवा गर्छन्। मिलेट्रीको कोही मर्छ भने उसका मित्र-सम्बन्धीहरू आदिलाई पनि इनाम दिन्छन्। यहाँ तिमीलाई इनाम दिनेवाला बेहदका बाबा हुनु हुन्छ। बाबाबाट भविष्य २१ जन्मको लागि इनाम मिल्छ। यो त हरेकले आफ्नो दिलमा हात राखेर सोध्नु छ— म कति पढ्छु? धारणा हुँदैन भने त्यसको अर्थ तकदिरमा छैन। भन्नेछौ कर्म नै यस्तो छ। धेरै खराब कर्म गर्नेले केही पनि पाउन सक्दैन।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— मीठे बच्चे, तिमीले यस रूहानी यात्रामा आफ्ना साथीहरूलाई पनि लिएर जानु छ। हरेकलाई यो यात्राको कुरा बताउनु तिम्पो कर्तव्य हो। भन, यो हाम्रो रूहानी यात्रा हो। त्यो हो जिस्मानी। देखाउँछन् रंगूनतर्फ एउटा छम-छम तलाऊ छ, जहाँ स्नान गर्नाले परी बनिन्छ। तर तिनीहरू परी आदि त बन्दैनन्। यो हो ज्ञान स्नान गर्ने कुरा, जसबाट फेरि तिमी स्वर्गकी महारानी (बीबी) बन्छौ र ज्ञान योगबलबाट वैकुण्ठमा आउने-जाने गर्नु त तिम्पो लागि साधारण कुरा छ। तिमीलाई रोकिन्छ— घरी-

२०७५ कार्तिक ३० शुक्रबार १६-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

घरी ध्यानमा नजाऊ, बानी बस्नेछ। त्यसैले यो ज्ञान मान-सरोवर हो, परमपिता परमात्मा आएर यस मनुष्य तनद्वारा ज्ञान सुनाउनु हुन्छ, त्यसैले यसलाई मान-सरोवर भनिन्छ। मान-सरोवर अक्षर सागरबाट निकलेको हो। ज्ञानसागरमा ज्ञान स्नान गर्नु त धेरै राम्रो हो। बहिस्तकी बीबीलाई महारानी भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी पनि बहिस्तको मालिक बन। बच्चाहरूप्रति प्यार रहन्छ। हरेकप्रति दया आउँछ, साधुहरूमाथि पनि दया आउँछ। यो त गीतामा लेखिएको छ— साधुहरूको पनि उद्धार गर्नुहुन्छ। उद्धार हुन्छ ज्ञान योगबाट। तिमी बच्चाहरूमा सम्झाउने धेरै फूर्ति चाहिन्छ। भन— तपाईंहरू अरू त सबै जान्नुहुन्छ, मही मात्र जान्नुहुन्छ, बाँकी मक्खन खुवाउनेलाई जान्दैन जान्नु भएको छैन। बाबाले कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ। तर कसैको बुद्धिमा पनि त बसोस्। बाबालाई जान्नाले मनुष्य हीरा जस्तो बन्छ, नजान्नाले मनुष्य कौडी समान बिल्कुल पतित छन्। बाबालाई जान्नाले नै पावन बन्छन्। पतित दुनियाँमा कोही पावन हुन सक्दैनन्। त्यसैले जो महारथी बच्चाहरू छन्, उनीहरूले राम्रो सँग सम्झाउन सक्छन्। कति धेरै ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू छन्। प्रजापिता ब्रह्मा नाम पनि प्रख्यात छ। प्रजापिता ब्रह्माको यो मुख वंशावली हो। ब्रह्माको नै १०० भुजा, १००० भुजा देखाउँछन्। यो पनि सम्झाइन्छ कि यति धेरै भुजाहरू त हुन सक्दैनन्। बाँकी ब्रह्माका त धेरै बच्चाहरू छन्। ब्रह्मा फेरि कसका बच्चा? यिनका त पिता हुनु हुन्छ नि। ब्रह्मा हुन् शिवबाबाको बच्चा। यिनका पिता अरू को हुन सक्छ? मनुष्य त कोही हुन सक्दैन। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई सूक्ष्म वतनमा देखाइन्छ। उनीहरू त यहाँ आउन सक्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्मा त अवश्य यहाँ नै हुन्छन् नि। सूक्ष्मवतनमा त प्रजा रच्नुहुन्न होला। त्यसैले परमपिता परमात्मा आएर यस ब्रह्मा-मुखद्वारा शक्ति सेना रच्नुहुन्छ। सबै भन्दा पहिले परिचय दिनु छ— हामी ब्रह्मा मुख वंशावली हौं। तिमी पनि ब्रह्माका बच्चा हौ नि। प्रजापिता ब्रह्मा हुन् सबैका पिता। फेरि उनीबाट अरू वंशावली निक्लिन्छन्, नाम बदलिदै जान्छ। अहिले तिमी ब्राह्मण हौ। यथार्थमा हेर प्रजापिता ब्रह्माका कति सन्तान छन्। अवश्य पनि सन्तानलाई वर्सा मिल्छ होला। ब्रह्माको पासमा त कुनै सम्पत्ति छैन, शिवबाबाको पासमा छ। ब्रह्मा पनि शिवका बच्चा हुन्। बेहदका बाबाबाट नै वर्सा मिल्छ। ब्रह्माद्वारा शिवबाबाले बसेर पढाउनु हुन्छ। हामीलाई हजुरबुवाबाट वर्सा मिल्छ। बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनु हुन्छ, तर योग छैन। कायदा अनुसार चल्दैनन् भने बाबाले पनि के गर्न सक्नुहुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ— यिनको तकदिर। यदि बाबा सँग सोधियो भने बाबाले बताउन सक्नुहुन्छ— यस हालतमा तिम्रो के पद होला? दिलले पनि स्वीकार गर्छ, म कति सेवा गर्छु? श्रीमतमा कहाँसम्म चल्छु? श्रीमतले भन्छ मनमनाभव। सबैलाई बाबा र वर्साको परिचय दिइरहन्छन्, झ्याली पनि पिटिरहन्छन्। बाबाले इसारा दिइरहनु हुन्छ, तिमिले सरकार (गभर्मेन्ट)लाई पनि सम्झाउनु छ जसले गर्दा उनले पनि बुझून्— वास्तवमा विश्वको तागत खतम भएको छ। परमपिता परमात्मा सर्वशक्तिमान्सँग योग नै छैन। उहाँ सँग तिमी योग लगाउँछौ भने एकदम विश्वको मालिक बन्छौ, मायामाथि पनि तिमी विजय प्राप्त गर्छौ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर मायामाथि विजय प्राप्त गर्नु छ। हाम्रो सहयोगी बाबा हुनु हुन्छ। कति सम्झाइन्छ, धारणा गर्नु पर्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— ज्ञान धन जति दिए पनि सकिदैन। सेवा गन्यौ भने बाबाको दिलमा चढ्न सक्नेछौ। नत्र असम्भव छ। यसको मतलब यो होइन— बाबाले प्यार गर्नुहुन्।

२०७५ कार्तिक ३० शुक्रबार १६-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
बाबाले प्यार सेवाधारीलाई गर्नुहुन्छ। मेहनत गर्नु छ। सबैलाई यात्रा लायक बनाउनु हुन्छ। मनमनाभव।
यो हो रूहानी यात्रा, मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी मेरो पासमा पुग्नेछौ। शिवपुरीमा आएर फेरि
विष्णुपुरीमा जान्छौ। यी कुरा केवल तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। अरू कसैले मनमनाभवको अर्थ
समझ्दैनन्, पढ्न भन्ने धेरै पढ्छन्। बाबाले महामन्त्र दिनु हुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी विकर्माजित
बन्छौ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूलाई माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ज्ञान स्नान गर्नु छ। प्यारले सेवा गरेर बाबाको दिलतख्तमा बस्नु छ। पुरुषार्थको समयमा
सुस्त बन्नु हुँदैन।
- २) बाबाको नयनमा बसेर कलियुगी दुःखधामबाट सुखधाममा चल्नु छ। आफ्नो सबैथोक
ट्रान्सफर गर्नु छ।

वरदानः— स्नेहको सागरमा समाहित गरेर मेरोपनको मैलालाई समाप्त गर्ने पवित्र आत्मा भव

जो सदैव स्नेहको सागरमा समाहित रहन्छन् उनीहरूलाई दुनियाँको कुनै पनि कुराको
सुधबुध रहँदैन। स्नेहमा डुबेको कारणले उनीहरू सबै कुराबाट सहज नै पर हुन पुग्छन्।
भक्तहरूलाई भन्ने गरिन्छ— यी त मग्न रहन्छन् तर बच्चाहरू सदैव प्रेममा डुबिरहन्छन्।
उनीहरूलाई दुनियाँको स्मृति हुँदैन, मेरो-मेरो सबै खत्तम। अनेक मेरोले मैला बनाइदिन्छ,
एक मेरो बाबाले मैलोपनलाई समाप्त गरिदिन्छ र आत्मा पवित्र बन्न पुग्छ।

स्लोगनः— बुद्धिमा ज्ञान रत्नहरूलाई धारण गर्नु र गराउनु नै होलीहंस बन्नु हो।